

stillet. Derpaa gaar Folketingsforslaget jo ud. Den højtærede Justitsminister har i Folketinget lovet at tage denne Henstilling i Betænkningen under Overvejelse. Idet jeg gaar ud fra, at dette Løfte ikke er at betragte som en blot Høflighedsfrase, men i Virkeligheden er et Tilsagn om at bøje sig for det Grundlag, der har været Forudsætningen i hvert Fald fra Socialdemokratiets Side for at slutte sig til Folketingets Affattelse af § 7, vil jeg ogsaa paa dette Punkt paa mit Partis Vegne kunne tiltræde den foreslaaede Løsning af det gamle Stridspunkt. Den er ganske vist ikke ideel, men jeg tror, at man efter Omstændighederne, selv om man har det andet Grundsynspunkt, kan tiltræde den, ogsaa fordi Statistikken viser, at det praktisk taget næsten er muligt at skaffe alle, der søger, Plads. Desuden haaber vi jo alle paa, at Sygdommen er i Aftagen, saa at Spørgsmaalet vil faa mindre og mindre praktisk Betydning fremtidig. Den eneste Fare for, at dette Haab ikke skal gaa i Opfyldelse, er jo de fuldstændig skandaløse Boligforhold, man har, ikke alene i Hovedstaden, men ogsaa andre Steder.

Det er de tre Punkter, hvorom der særlig har været Diskussion i Folketinget. De øvrige Bestemmelser er, saa vidt jeg kan se, Gængangere fra Loven af 1919, og da jeg ikke tror, man egentlig paa noget Punkt naar videre dèr, skal jeg altsaa ikke optage nye Spørgsmaal, men kun stille et Par Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister — eller altsaa nu den højtærede Landbrugsminister — vedrørende Forstaaelsen i Praksis med Hensyn til den hidtil gældende Lov, hvis Bestemmelser jo altsaa her er gentaget. Det første Spørgsmaal drejer sig om § 5 a. Der staar, og der stod ogsaa i Loven af 1919, saa vidt jeg erindrer, at Staten kan yde Tilskud bl. a. til Personer, som er Medlemmer af de statsanerkendte Sygekasser, og deres Børn under 15 Aar, hertil henregnet Plejebørn under 15 Aar, for hvilke der ikke ydes Plejeløn. Jeg er ikke klar over, i alt Fald ikke i Øjeblikket i Stand til at se, hvorfor Staten ikke skal yde det Tilskud, her er Tale om, ogsaa for de Plejebørn, for hvilke der ydes Plejeløn. Hjemmene vil i Regelen være daarligere stillede, naar der kræves Plejeløn, end naar de ikke faar Plejeløn; og det nu større Beløb, der efter Lovforslagets § 6 kræves udredet af den private, vil meget let komme til i meget væsentlig Grad at overstige Plejelønnen. Jeg er derfor ikke sikker paa, at denne Bestemmelse i § 5 a., hvorefter Plejebørn, for hvilke der ydes Plejeløn, ikke kan

faa Statstilskud, er rimelig i sig selv. Jeg vil gerne spørge den højtærede Justitsminister — eller Landbrugsminister —, hvad han mener om dette Spørgsmaal, om der ikke egentlig er en Fejl dèr, eller hvorledes Bestemmelsen er kommet ind.

Dernæst har jeg ved Gennemgangen af Lovforslaget lagt Mærke til, at § 10 er formuleret ligesom i Loven af 1919. I § 10, 2det Punktum, indeholdes en Regel, som navnlig gaar ud paa, at en Patient, der indlægges paa Sygehus paa Grund af bevislig Pladsmangel paa de og de Anstalter, paa hvilke han under Hensyn til sin Bopæl efter Justitsministerens Bestemmelse skulde have været indlagt, ikke skal betragtes som havende modtaget Fattighjælp, fordi han paa Grund af denne Pladsmangel — uden at kunne betale — altsaa maa optages paa almindelige Sygehuse eller almindelige Sygehusafdelinger. Det ser i og for sig meget godt ud paa Papiret, men saa vidt jeg erindrer fra den Tid, jeg var med til at administrere Forsørgelsesvæsenet ude paa Frederiksberg, forelæa der et Cirkulære fra Sundhedsstyrelsen, der gik ud paa, at alle statsanerkendte Sanatorier betragtedes som en Helhed; altsaa, hvis der var Plads paa et Sted paa Fyn eller Jylland, skulde ogsaa den Patient, som boede paa Frederiksberg, tage derover. Bevislig Pladsmangel forefandtes med andre Ord ikke, hvis der overhovedet fandtes nogen Plads her i Landet paa de statsanerkendte Tuberkulosehospitalet eller Sanatorier. Hvis man fortolker Bestemmelsen paa denne Maade, kommer den i Praksis let til at betyde, at man næsten aldrig kan hjælpe Folk uden Fattighjælp, thi det drejer sig meget hyppigt om Patienter, som faar pludselig Blodspytning, og som hurtigst muligt skal ind paa Hospitalet, og som daarlig nok kan taale den Transport, her er Tale om, men endnu langt mindre kan taale Transport til mere fjerntliggende Dele af Landet, saa at Patienterne, uanset den Plads, der findes langt borte, alligevel maa indlægges paa det stedlige Hospital eller dets Tuberkuloseafdeling og altsaa efter denne Fortolkning fra Sundhedsstyrelsens Side vil faa Fattighjælp. Jeg vil derfor gerne spørge — jeg har ikke kunnet finde noget om det —, om der ikke foreligger Regler i Henhold til denne Bestemmelse om, at Justitsministeren skal tage Affære, saaledes at man fra Rigsdagens Side kan være nogenlunde sikker paa, at man ikke paa Grundlag af de hidtil foreliggende administrative Regler kaster, om jeg saa maa sige, de tuberkuløse rundt omkring i Landet af Hensyn til disse Bestemmelser om Pladsmangel. Hvis saadanne Regler